

POSTANOWIENIE

31 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 31 stycznia 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa E. spółki akcyjnej w likwidacji w N.

przeciwko A. w L. (Cypr), J. G. i B. G.

o zapłatę,

na skutek skarg kasacyjnych E. spółki akcyjnej w likwidacji w N., B. G. i J. G.

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z 13 kwietnia 2021 r., I AGa 16/20,

1. umarza postępowanie ze skargi kasacyjnej E. spółki akcyjnej w likwidacji w N. przeciwko A. Ltd. w L. (Cypr),

2. przyjmuje do rozpoznania skargę kasacyjną E. spółki akcyjnej w likwidacji w N. w pozostałym zakresie,

3. odrzuca skargi kasacyjne J. G. i B. G.,

4. zasądza od J. C. i B. G. solidarnie na rzecz E. spółki akcyjnej w likwidacji w N. kwotę 7500 (siedem tysięcy pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

[SOP] (J.T.)

UZASADNIENIE

Powódka E. S.A. w likwidacji z siedzibą w N. oraz pozwani B.G. i J.G. wnieśli skargi kasacyjne od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu wydanego na skutek apelacji skarżących w sprawie o zapłatę prowadzonej także przeciwko A. Ltd. w L. (Cypr).

Skargi kasacyjne pozwanych osób fizycznych nie zostały opłacone, były też dotknięte brakiem w postaci niezawarcia w nich wniosków o przyjęcie skarg do rozpoznania wraz z uzasadnieniem. W konsekwencji Sąd drugiej instancji wezwał pełnomocnika skarżących do usunięcia tych braków w terminie siedmiu dni pod rygorem odrzucenia skarg (wezwania – k. 2569 i k. 2572). Wezwania zostały doręczone 3 marca 2022 r. (k. 2581 i k. 2582). W odpowiedzi, pismami z 9 marca 2022 r., pełnomocnik skarżących uzupełnił braki przez złożenie wniosków o zwolnienie skarżących od kosztów postępowania ze skargi kasacyjnej oraz pism zawierających elementy wskazane w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Pisma te nie zostały opatrzone podpisem. Pełnomocnik wskazał w nich, że złożenie podpisu było niemożliwe, gdyż 9 marca 2022 r. przebywał on w przymusowej izolacji wywołanej chorobą zakaźną, na dowód czego przedłożono wydruki mające potwierdzać tę informację (wydruki – k. 2607 i k. 3126).

Sąd Apelacyjny wezwał pozwanych do uzupełnienia braków do uzupełnienia braków wszystkich czterech pism przez ich podpisanie w terminie siedmiu dni pod rygorem odrzucenia skarg (wezwania – k. 3134 oraz k. 3136). Pełnomocnik skarżących nadesłał podpisane egzemplarze ww. pism. Następnie, po odrzuceniu przez Sąd Apelacyjny skargi kasacyjnej pozwanej A. Ltd. w L. (Cypr), powódka cofnęła swoją skargę w odniesieniu do tego podmiotu (pismo – k. 3217).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargi kasacyjne pozwanych podlegały odrzuceniu, a postępowanie ze skargi powódki podlegało umorzeniu w zakresie, w jakim skarga ta została cofnięta.

Zgodnie z art. 398⁶ § 1 k.p.c., jeżeli skarga kasacyjna nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 lub 3, przewodniczący w sądzie drugiej instancji wzywa skarżącego do usunięcia braków w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi. Sąd Apelacyjny, wobec dostrzeżonych braków, prawidłowo wezwał zatem pozwanych do usunięcia braku fiskalnego skarg kasacyjnych oraz do przedłożenia wniosków o przyjęcie tych środków zaskarżenia do rozpoznania wraz z uzasadnieniem. Rzecz jednak w tym, że pisma z 9 marca 2022 r. nie doprowadziły do usunięcia braków w zakreślonym przez Sąd drugiej instancji, siedmiodniowym terminie, co skutkować powinno, stosownie do art. 398⁶ § 2 k.p.c.,

odrzućeniem obu skarg. Wobec nieuczynienia tego przez Sąd Apelacyjny, odrzucenie musiało nastąpić na obecnym etapie postępowania, stosownie do art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Pisma datowane na 9 marca 2022 r. nie usunęły braków skarg kasacyjnych pozwanych osób fizycznych dlatego, że same obarczone były brakiem w postaci ich niepodpisania. Tymczasem termin wyznaczony do usunięcia braku formalnego pozostaje niezachowany nie tylko wtedy, gdy strona w tym terminie w ogóle nie podjęła czynności uzupełniającej brak, lecz także wówczas, gdy wprowadzi podjęła taką czynność, lecz w taki sposób, że brak nie został w całości uzupełniony (zob. postanowienia SN z 15 maja 2008 r., I CZ 34/08, z 28 listopada 2019 r., V CZ 77/19, i z 16 grudnia 2020 r., I CSK 527/20). Złożenie – w odpowiedzi na wezwanie do usunięcia braków formalnych – pisma, które samo obarczone jest brakiem formalnym, nie stanowi skutecznego usunięcia braku pierwszego z tych pism.

Dla oceny, czy brak formalny został usunięty w terminie, nie może mieć przy tym znaczenia okoliczność, czy po stronie skarżących (ich pełnomocnika) zachodziły przeszkody wpływające na możliwość podjęcia czynności zmierzających do usunięcia braków. Rzecz nie w tym, że na obecnym etapie postępowania Sąd Najwyższy nie dokonuje oceny wiarygodności przedstawionych przez pełnomocnika skarżącego twierdzeń w przedmiocie przyczyn niepodpisania pism z 9 marca 2022 r. oraz wydruków mających wykazać tę okoliczność, lecz w tym, że biegnący od 3 marca 2022 r. (daty doręczenia pierwszych wezwań do usunięcia braków) termin obiektywnie zakończył bieg 10 marca 2022 r. W konsekwencji wniesione obecnie skargi kasacyjne podlegały odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Co się z kolei tyczy skargi powódki, to wywołane nią postępowanie podlegało umorzeniu w zakresie, w jakim skarżąca cofnęła swój środek zaskarżenia. Cofnięcie skargi kasacyjnej, zgodnie z zasadą dyspozycyjności, wiąże bowiem sąd i nie podlega jego następczej kontroli; dokonanie tej czynności powoduje konieczność umorzenia postępowania (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 października 2013 r., V CSK 444/12).

W związku z odrzuceniem skarg kasacyjnych o kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 8 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(J.T.)

[ał]